

har krævet andet ved denne Lejlighed, end at Befolkningen fik Sukkeret til en saadan Pris, at Statskassen var dækket.

Den højtærede Minister udtalte, at Trangen til Sukker ikke var lige stor i alle Familier. Dette er ubestridelig rigtigt. Men naar dernæst den højtærede Minister mente, at nu vilde man faa at se, hvem der havde Ret, de, der havde hævdet, at der var Trang i al Almindelighed til mere Sukker, eller de, der mente, at det kun var et begrænset Antal Familier, der trængte til mere Sukker, vil jeg dertil sige, at det vil man ikke faa at se, thi dertil er man kommet alt for langt frem i Tiden. Hvis Hjemmene paa et tidligere Tidspunkt havde faaet Adgang til at forsyne sig med mere Sukker, vilde man have faaet det at se, men nu, da Syltetiden egentlig er ovre, faar man det ikke at se.

Den højtærede Minister mente dernæst, at jeg havde tegnet et urigtigt Billede af de bugnede Sukkervarebutikker. Hertil maa jeg sige, at jeg jo ikke principielt har ønsket Sukkerforbruget i Industrierne indskrænket, men jeg har hele Tiden sagt, at hvis man ikke med den forhaandenværende Sukkermængde kan tilfredsstille Kravet om Sukker til Hjemmene, bør man indskrænke Industriernes Forbrug. Jeg har heller ikke, som det ærede Medlem fra Bornholm (Hauge) vil underskyde, sagt, at man i al Almindelighed skulde begrænse Sukkerforbruget i Industrierne.

Jeg er meget tilfreds med, at den højtærede Minister forudsætter, at Sukkerordningen for det kommende Aar bør hvile i sig selv.

Det ærede Medlem fra Bornholm (Hauge) syntes at føle sig ilde berørt af den Beklagelse, jeg udtalte over, at hans Parti — jeg kunde ogsaa have sagt det ærede Medlem — ikke tidligere har villet støtte mig og de andre, der har kæmpet for, at der blev givet Adgang til større Sukkerforbrug i Hjemmene. Det er ikke des mindre rigtigt; det ærede Medlem vil jo vide, at han lige til denne Sags Behandling i Juni Maaned i den overordentlige Kommission stadig har hævdet, at der var ingen Trang til mere Sukker, og har derfor modsat sig en Forøgelse. Det ærede Medlem har her leveret Bevis for, at der var Sukker til Stede, ved at pege paa, at vi har udført Sukker, og han mente, at mit Parti ved at give sin Tilslutning hertil har afskaaret sig fra med Rimelighed at kunne kræve en Forøgelse af Hjemmenes Sukkerration. Det er dog en klar Sag, at naar en saadan Forøgelse ikke kan

opnaas, vil man ikke have, at det øvrige Sukker skal ligge ubenyttet hen, og at man derfor godt kan billige, at det udføres. Jeg kan heller ikke føle mig tilfreds ved, at det ikke er en ubegrænset Mængde Sukker, der er benyttet i Industrien. F. Eks. med Hensyn til Marmelade maa jeg sige, at det er en højst uøkonomisk Anvisning, man giver Hjemmene ved at lade dem forsyne sig dermed i Stedet for at give dem Sukker til mere direkte Anvendelse. Det ærede Medlem fra Bornholm opgjorde det saaledes, at der egentlig var Tab paa det Sukker, der var uddelt, i Stedet for Fortjeneste, idet han anførte noget om, at hvis man havde udført Sukker til den og den Pris, der tidligere havde været Tale om, o. s. v. Men det Sukker, der var Tale om at udføre til Persien, kom i hvert Fald ikke til Persien, og jeg ved ikke, om man kan eksportere til en saa meget højere Pris, at man kan sige, at der var Tab paa Sukkeret.

Saa sagde det ærede Medlem (Hauge), at jeg havde ingen Beviser for, at der paa et tidligere Tidspunkt kunde have været indført Sukker. Dette forbyr mig noget, thi det ærede Medlem, som er et meget betydende Medlem af den overordentlige Kommission, maa dog vide, at vi i denne Kommission har faaet Forespørgsel fra en Grosserer om, hvad han skulde gøre med noget Sukker, som han kunde indføre, og som vilde kalkulere 45 Øre pr. Halvkilogram paa Toldbodpakhus her. Det er en ganske anden Pris end den, det ærede Medlem nævnedes her. Forholdet var jo ikke det, at den paagældende skulde have Tilladelse til at indføre Sukker, det var ikke forbudt, han skulde blot have Tilladelse til at tage en Pris, som var over Maksimalprisen, og jeg kan ikke tilbageholde en Beklagelse af, at kun eet Medlem af den overordentlige Kommission fulgte mig i at tilraade denne Indførsel. At der saa, naar Indførselen var blevet tilladt, maatte træffes Foranstaltninger, som gjorde det muligt at ordne Forholdet overfor Staten, saa at det ikke kom til at kollidere med Statens Sukkerinteresser, er en Sag for sig. Men det viste sig altsaa, at der her var en Mulighed for at tilføre Landet Sukker til en Pris, som var langt billigere end den, der bliver nævnt nu.

Det ærede Medlem fandt det ikke underligt, at jeg sagde noget om, at mit Parti ønskede, at Baandene skulde løsnes, men han mente, det vilde være til Skade for Publikum. Jeg tror nok, det ærede Medlem er den, der allerlængst vil holde